

giverne ikke have Interesse i, at deres voksne Medhjælpere betragtes som mindre fri end andre Mennesker, thi alle vide, at selvstændigt tænkende Mennesker arbejde bedst i den størst mulige Frihed. Jeg tror derfor, at den nugældende Tyendelov bør ophæves, og at en ny Lov kun bør gælde det unge Tyende under 18 Aar og for dem være en Slags Lærlingelov, en Beskyttelseslov, der ikke alene beskytter det unge Tyende mod deres Husbønder, men en Lov, der ligesom siger til Husbonden: Du har Ansvar for de unge Mennesker, som du tager i din Tjeneste, du har moralsk Ansvar for, at disse Mennesker komme under god Paavirkning, thi det har den største Betydning for disse Menneskers Fremtid. I saa Tilfælde er det unødvendigt at give ret mange Bestemmelser for det ældre Tyende, thi da vil det sikkert være kommet i den rigtige Retning med Hensyn til Opførsel baade overfor Husbonden og paa andre Omraader.

Justitsministeren (Bülow): Det har ikke forundret mig, at der i det høje Ting har fundet forskellige Meningstilkendegivelser Sted angaaende Lovforslaget om Retsforholdet mellem Husbond og Tyende, og det vil heller ikke forundre mig, hvis der vil finde endnu flere Meningstilkendegivelser Sted under den følgende Forhandling, da det er et Lovforslag, der vedrører saa mange Mennesker her i Landet som vel kun de færreste Lovforslag. Det er vel noget over $\frac{1}{2}$ Million, der er interesseret i Lovforslaget, naar man lægger Husbønder og Tyender sammen. Det forbavser mig selvfølgelig heller ikke, at der om Betimegheden af en saadan Lov hersker meget forskellige Anskuelse. Det er noget, som enhver kan sige sig selv, naar man ser paa Kommissionens Resultat. Der har ikke kunnet samles et Flertal om et enkelt Standpunkt, man har maattet dele sig i 3 Mindretal. Det er derfor selvfølgelig, at der ogsaa her i Tinget maa herske forskellige Anskuelse om dette Emne. Naar man saa oven i Købet ser af Motiverne og yderligere erfarer af dem af Tingets Medlemmer, der have været Medlemmer af Kommissionen, at der endog indenfor de 3 Mindretal hersker forskellige Meninger om adskillige af de Ting, de i øvrigt ere blevne nogenlunde enige om, forbavser det endnu mindre, at der kommer Uenighed frem paa saa mange Omraader.

Naar man dog tør nære noget Haab om, at dette Lovforslag kan føres igennem med et positivt Resultat, skyldes det, at

man indenfor Kommissionen har været enig om det væsentlige af flere af de Bestemmelser, som det første Mindretal blev staaende ved. Det oplyses i Kommissionens Betænkning paa Side 5: „Medlemmerne af det første Mindretal ønske i øvrigt særlig at fremhæve, at de enkelte Bestemmelser i det af dette stillede Forslag alle ere vedtagne ved Flertalsafstemning indenfor Kommissionen. Det endelige Resultat har saa ganske vist kun kunnet samle de ovenfor nævnte Medlemmer om sig.“ Deraf fremgaar det altsaa, at der for de enkelte Bestemmelser i dette Mindretals Betænkning har været en Majoritet, at ogsaa de Medlemmer have stemt for dem, som ikke kunde slutte sig til det første Mindretal som Helhed. Deraf tør man maaske drage den Slutning, at der har været en Majoritet om, at hvis vi skulde have en Tyendelov, skulde den i det væsentlige bestaa af de Bestemmelser, der findes i det første Mindretals Forslag. Uenigheden er heller ikke større, end at man nok mener, at der skal være en Tyendelov, men nogle mene, at den skal indskrænkes til kun at gælde det umyndige Tyende.

Det, der derfor er blevet Hovedpunktet i Diskussionen, er Spørgsmaalet: Skal der overhovedet være en Tyendelov for det myndige Tyende eller ej? Lykkes det først at komme til det Resultat, at der skal være en saadan, lykkes det vel ogsaa nok at komme over den Uenighed, der nu kunde være om de enkelte Bestemmelser i det fremsatte Forslag. Det er da ogsaa dette Punkt, jeg særlig vil opholde mig ved her. Jeg har ved Forelæggelsen udtalt min Mening derom, men jeg vil gerne uddybe min Anskuelse i saa Henseende, der ikke er bleven forandret ved de Forhandlinger, der nu have fundet Sted.

Jeg vil begynde med at betone, at selve Tyendeforholdet i den Skikkelse, hvori vi nu kende det, vil sikkert blive uforandret i den Periode, for hvilken vi i det hele ere med til at lovgive. Der er intet, der tyder paa, at det vil undergaa en nævneværdig Forandring. Det vil blive ved at være saaledes, at der er Folk, der søge Tjeneste til Husgerning og andet Arbejde paa Landet omkring i Gaardene. Denne Tjeneste vil blive ydet i alt væsentligt paa de samme Vilkaar som nu, altsaa saaledes, at Tyendet i Husbondens Hjem faar Kost og Logis og yderligere et kontant Vederlag for sit Arbejde. Der er ingen, der tænker paa, at dette faktisk bestaaende Forhold skal undrages Rets-